

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens à Juliano Apostata Jmperatore, perducitur vsque ad obitum
Theodosii Augusti: continet annos XXXIV.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 377. Damasi Pap. Annus 11. Valentis 14. Gratiani 11.
Valentin. 2. Imppp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14548

BARRARI IN ORIENTIS GRAVE SARTIVE EN ROMA NUM IM PERIUM.

a Ambros. comment. in Luc. lib. 9. c. 22.

tabant, irrumperentes ab illis repulso descendisse in regiones trans Istrum, quas occuparant Gothi: Hi vero sub Regibus Alarico & Fritigene (Athanacius autem ad tutiora loca conseruatur) per legatos apud Valentem Imperatorem egere, ut Thracia ipsius darentur ad habitandum spondentes (e Romanis subditos fore, tutatoresque fines Romanii Imperii ab omnibus aliis barbarorum in cutibus. Permisisti tamen igitur magno Romani Imperii damno barbari Istrum transire: fed & aliae proximae nationes se iisdem adiunxere, transmiseruntque & ipsa Istrum Romanis licet inuitus. Meminit horum faustus Ambrosius barbarorum, & aliorum inter se continentium, & que Ammianus pluribus chartis est profectus, ipse his paucis ab solitu, obit: *Quanta enim prelia, & quas optimas acciperemus praeferimus: Hunni in Alanos, Alan in Gotbos, Gotbos in Taifalos & Sarmates in surrexerunt. Nos quoque in illico exiles paria Gotborum exilia fecerunt: & nondum eis finis. Qua omnia fames, Iaces pariter bovis atque hominem, ceterique pericula ut etiam nos, qui bellum non perdimus, debellatis tamens partes fecerit pestilenta.* hoc Ambrosius. Quam autem immensa, nempe vniuersitate Europam occupari, quam dira anima- lium pestis sita, & quomodo a Christianis per signum Crucis facillime curaretur, quo tanto miraculo Gentiles ad Christi fidem converterentur: est elegans Ecloga Sancti Endeletchi Rhetoris, (huius meminit S. Paulinus Nolanus) ubi haec post alia:

Buculus — Dic age Tyrius,
Qui te subripuit cladibus hic Deus,
Vi peccati pecudans, que populata sit
Vicius, ribi nulla sit?

Tyrius.

Signum, quod peribuit esse Crucis Dei;
Magnis qui colunt solus in urbibus:
Christus, perpetua gloria numinis,
Cuius filii vincunt.
Hoc signum medius frontibus additum,
Cunctarum pecudum certa salus fuit.
Sic vero Deus hoc nomine prepotens
Saluator vocatus est.
Fugit contumus seu aies greges,
Moribus licet. Si tamen hunc Deum
Exorire velu credere sufficit.
Votum sola fides unat.
Nouilla maledicta siara crucibz,
Nec morbus pecudum ea terpellitur,
Sed complex animi purificatio
Opitatu fructus bonis.

Buculus.

Hac si certa probas, Tyre, nul moror
Quin vera famula religione:
Errorem veterem disfugiam libens.
Nam fallax & inani est.

Tyrius.

Argi iam properat mena mica rixare
Suum templo Dei, qui agi, Bucule,
Non longam partem congregamus viam:
*Clarissi & * numen agnoscimus.*

Agon.

Et me confundit impinguis proprie-
Nam cur addubtem, quin homini quoque
Signum profit idem perpetuus scalo,
Quo vis mortalia vincerunt? hoc de peste, signo

sante Crucis propulsati soliti. Quod pertinet ad res bellicas, factum est, ut barbari, qui Istrum transierant, vi duis impio laborantes, graillas ceperint in vicis & oppida, vnaque conspirantes tenaciter etiam ciuitates, provocatis ciuium contumelias, & Lupicini in Thracia Romanii Ducis exercitus auaritia atque perfidia. Qui aduersus eos copias parans, vniuersum Romanum exercitum barbaris ad internectionem subiecit; fuga vero ipse sibi confulens, ad Macrianopolim proximam ciuitatem con fugit, ne occisorum Romanorum armis, barbarorum

est armatus exercitus. hoc quidem hoc anno facta esse, ex codice Ammiano antea colligitur, profectionem vero Valentii Antiochia Constantiopolim conquisitum anno sequenti. Si autem tot tantaque fatus scripta scrip- lector cupis, consule Ammianum: hec & ipse rerum imminutate superatus, non nisi strictum le historiam hanc perscursum esse, resteretur illis verbis: *Id lecturos obstat amarum,* ne quis à nobis *crupulos* *egit,* *vel numerum exigat perenni corporum,* qui comprehendunt nullo genere possunt. Sufficiet enim, veritate nullo relata mendacio, ipsas rerum digerere summitates, ita ipse. Venum illud velim accuratus contemplari, quam aqua diuinum pensata lance iudicii talis impius Imperator pati co- gatur. Qui enim haud pridem (vt vidimus) sanctos monachos ad militiam subeundam adigere conatus est, & requentes militare necavit: incautus volens libensque in Romanum columnas habuisse lucubrationem. Iam celerant Ariani ad tempus fatem, ipseque Ambrosius in Ecclesia Mediolanensi pacifice agebat; qui eo otio bene vixit ad eos commentarios concordabat utiliter dignus flym admovit. De parte enim, qua tunc ea post batur Ecclesia, hoc ipse puto superius bi. En, inquit, tempus acce- pitabile, quo non haec abhui per fidem caliginis primi anni regis, nec altis nimbus informis crux blasphemis gata durante concrescit; sed procelsa sacrilegi libertata, novos fractus terra tam parturit. vi- tere procerit. Disponendum quippe omnium procelsa deserbitur: cuius- ciulari cupidatis ardors, atque omnes, quibus ita popu- lus per Iudaiculum, Ariana proxima sententia incendia coquela- tur, ferro tam fervore temperatur. Sedata tempus est, con- cordia manigat, fides pravat: certamen nauta repetuus fidei, quo re- liquere portus, & dulcia patria oculis litteribus affigunt, liberatos se periculis, absolutos terroribus gratulantes. Salve vincis tanto di- gnis custode, &c. hoc S. Ambrosius in memoriam reuocans quod hoc tribus haud pridem ipsa Ecclesia Mediolanensis, & tora simul Italia ex Arianorum procelsa fuerit agitata. Quia quidem auta lenis pacem & tranquillitatem addi- cens, anno sequenti ipsiare coepit in Oriente, ut proxime dictum sumus.

Quo tempore hoc accidit? inquit Socrates e) Euzoius, qui Antiochiae Ariani secta Episcopu sunt, extremum vite dum con- ficit ad quintum Consulatum Valentii, Valentianum autem iam- ris primum, in cuius locum Dorotheus sufficit est.

IESV CHRISTI

Annus 377.

DAMASI PAP. VALENTIS 14.
Annus GRATIANI II. IMPPP.
II. VALENTIN. 2.

Q VI sequitur annus trecentesimus septuagesimus fe-
primus, Consulatu Gratianni quarto cum collega
Merobauda reperit Fausti adiutarius. Est mentio ho-
rum Consulium in aia, qua vetustate corolla hos habet
verius inferius d. qui leguntur:

GRATIANO. IV. ET MEROBAYDE CONS-
LIVS DEDICAVIT.
ANTIQUA GENEROSE DOMO CVI REGIA
VESTA
PONTIFICI FELIX SACRATO MILITAT
IGNE
IDEM AVGVR TRIPPLICIS CYLTOR YB-
NERANDE DIANÆ

PERSI

PERSIDICIO MITHRA & ANTISTES BABILONIE TEMPLI.
TAVRIBOLIO SIMVL MAGNI DUX MISTERIUM SACRUM.

II.
VALENS EXYLES ORTHODOXOS RELAXAT EXILIO.
a Ammia lib. 31.
b Socr. lib. 4. c. 19.
c Oros. lib. 7. c. 31.
d Socr. lib. 4. c. 30.

Adfuit ibi sculpta signa immolantium, nempe maestati aries: quibus intelligas impietatem adhuc publicos si- bi vendicabes honores.

Quo anno, Valens Imperator, accepta immensa clade illata Romano exercitu sub Lupicino, funestaque Thraciarum à Gothis facta depopulatione, Antiochia a te digressa est Constantinopolim peruenit: Tunc (inquit Socrates b) destitutus ab illa in exilium missus, qui fidei Confessio amplexabantur, sed verius S. Hieronymus, qui hoc anno decimoquarto Valentis de eo ita habebit Chronicum: Valens de Antiochia exire compulsa, ferapientia nostra de exilio remacta. endem & O. otius e. quin & ipsum Socratem id significare oportuit, dum Petri Episcopi Alexandrinii testificationem Alexandriam, adhuc Valente Imperatore viente, factam affirmat, cum infra- sit ait d: Per idem tempus, similiter, Valens Imperator Antiochia decesserat: omnes, qui vbiique perfectionis tempestate iustabantur, & Alexandria potissimum, magnopere et recruerunt, propter ea quod Petrus Roma cum littera Damasi Ep. copa Romani reverus erat, qua quidem & bonorum fidem confirmabant, & Petri crederent. Populus igitur illi confessus expedit Lucum: Petrum autem in eis locum introductus, hac ibi. Vides summam in Romano loco sacrifice autoritatem, cuius arbitrio Alexandrina Ecclesia prima fedit post Romam Episcopum in suam Ecclesiam restituit: quem eiudem auctoritate redeuntem, contempte Valenis Imperio, imo tyrannica potestate, populus in sua cathedra colloca, electo eiusdem fidei turpissimi infauste. Eadem habet de restituitione Petri facta per Damatum Sozomenum: ex quibus erroris arguntur, qui post obitum Valentini Petrum restitutum affirmit: maior certe auctoritas Sancti Hieronymi, ac ceteris preferenda, hoc eodem tempore degensis in Syria, & cum Valentini Imperio finem Chronicum invenit.

III.

IV.
c. Ammian lib. 31.
RICOM-
RES DUX
CVM EX-
ERCITO
MITTITUR
IN ORIEN-
TEM.

Intueris, lector, nonum Pharaonem, Valentem Imperatorem, nonnulli potenter grauius Dei manu cogente, relaxasse tandem liberum populum Dei; atque inuitum licet, grauioribus tamen imminentibus hostibus, virginitatu periculis, indulsius, quod nulla perfusione inflorum, dinunquamque operatione virtutum tot annis potuit extorqueri. Sed & hoc quoque signo penet aliquis grauius huius Valentii delictum, dum Pharaon ille aquas Ecclesiis sensit vltices, hic vero ignem impetratus expertus est vindicem. At de eius obitu anno sequenti.

Hoc autem anno, periclitanti Imperio Orientali Gratianus elatus suppetras, Ricomerem illuc cum copiis misit: qui iunctus Duxibus Valentis Imperatoris, item simul dico barbaros affixere, atriti tamen & ipsi ab aduentariis multa cede. sed autumni tempore ob nonnullos barbarorum in Gallia motus, Ricometus in Occidente reuocatur à Gratiano: cum interea Gothis, alii barbaris in societatem adiicitur, non Thracias tantum, sed alias interiores depopulat sunt regiones. Hac tamenque in annum sequentem funeta in iugis clade perfeuerant, que cuncta Ammianus copiose tractat historia.

Quod rursum ad res Ecclesiasticas pertinet: hic ipse annus est, qui decimus-septimus numeratus à tempore probroli illius Constantiopolitanum Concilii, quod sub Constantio celebratum diximus anno sequenti à Concilio Seleucensi, nempe Domini trecentesimo sexagesimo: quo, inquam, ipso anno Sanctus Basilus episcopie epistolam ad Ecclesiam Euaenam in Armenia fitam, ut ipse in ea testatur f. ex qua nonnulla, que ad presentem Orientalis Ecclesie statum spectant, habentur: nimirum Acacianos, Endoxianosque, qui olim Semarianos in dicto Concilio Constantiopolitanum excommunicantes fedibus depoluere, transiunctione inter se quadam facta,

prout commodum cuiuscumque suadebat, inter se fecerunt iunctos esse, sedesque partitos Episcopales. Illud quoque observatione dignum, quod eti Semariani omnes aduersus Spiritus sancti diuinitatem blasphemias docuerunt, scripsissent, ac promulgasset, milleque modis insinuare curaserint: haud tamet perficie potuerunt, ut multis invenirentur haeresis huismodi sectatores: nam sic ad eos S. Basilus g. ipsius Orientem inspicere, & videte, quam modice sit ea portio, que hos morbo laborat: reliqua vero in una Ecclesia, que ab Orbe sibi usque ad fines Evangelium receperit, sanam hanc & rectam doctrinam sectatur. A cuius communione vitae excidatur, per timo, haec Basilius. Ceterum eti paucissim, qui eiusmodi detestandam haereticum sectarentur; tamen vix erat reperi in Oriente Ecclesiam (que aliquius haeresis penitus expersus est); nam idem Basilus ipso exordio eiusdem epistole omnes commendans haec habet: Revere namq; insolens iam eis, ac vehementer raram, Ecclesiam videre sinceram, quod nihil sit à malitia temporum sacerdotum Iesu, sed integrum & inofficiale fuerit Apollonianum doctrinam, qualem praeviis temporibus vestram ostendit, qui singulari generatim in eis, qui vocatio- ne sua digni sunt, manifestat.

Quod autem in statum Occidentalis Ecclesie spectat; Gratianus Imperator, noua edita sanctione, Donatistas in Africâ iterum baptizantes compescuit; locaque occupata Catholicon, tempore Firmina tyrannidis, iisdem restituenda praecepit; ita rescribens ad Flavianum Vicarium Africam.

Eorum condemnamus errorem, qui Apostolorum praecepta calante, Christiani nomine sacramenta sortitos, alio rursus baptismata non parvitant, sed incitant, laici nomine rurant. Eas igitur auctoritas tua erroribus miseras inhibet abstineat, ecclesia, quis contra fidem retinet, restituat Catholice, corum quippe insinuaciones sequenda sunt, qui apostolica fidem fini intermissione baptis- mati prophanerunt. Nihil enim aliud precipuum, quam quod Evangeliorum & Apostolorum fides & traditio incorrupta seruat, fuit & lex dualis parentum nostrorum Constantius, Constantius, Valentiniani decreta sunt (hac speculant ad Donatistas: que autem sequuntur, ad Manichaeos). Sed plerique expulsi de ecclesia, occulto tamen furvo regnant, loca magnarum dormitorum, seniundorum illicite frequentant: quos sibi publica- tio comprehendet, si placulari doctrina secreta preterierit, nihil vel ab euentore famulo nostra dimittat, qui dato dudum ad Nitentium * praecepit fieri et constitutu. Quod si errorum suum diligenter, sive matus, demulcet, & fecito, sive tamen fons aut viros impie disciplina. Dat. X. VI. Kal. Novemb. C.P. Gratianus A. IV. & Merobanda Coss. Porro hanc posteriorem sanctionis partem de Manichaeis decernente, huic similis citata in lex Valentini superius docet.

Erat inter Manichaeos in Africa tum commortantes S. Augustinus Auditor, animumque agens quartum sub eorum disciplina sectator, sua vero artis vigesimum tertium quidem simul dico prolio barbaros affixere, atriti tamen & ipsi ab aduentariis multa cede. sed autumni tempore ob nonnullos barbarorum in Gallia motus, Ricometus in Occidente reuocatur à Gratiano: cum interea Gothis, alii barbaris in societatem adiicitur, non Thracias tantum, sed alias interiores depopulat sunt regiones. Hac tamenque in annum sequentem funeta in iugis clade perfeuerant, que cuncta Ammianus copiose tractat historia.

Quod rursum ad res Ecclesiasticas pertinet: hic ipse annus est, qui decimus-septimus numeratus à tempore probroli illius Constantiopolitanum Concilii, quod sub Constantio celebratum diximus anno sequenti à Concilio Seleucensi, nempe Domini trecentesimo sexagesimo: quo, inquam, ipso anno Sanctus Basilus episcopie epistolam ad Ecclesiam Euaenam in Armenia fitam, ut ipse in ea testatur f. ex qua nonnulla, que ad presentem Orientalis Ecclesie statum spectant, habentur: nimirum Acacianos, Endoxianosque, qui olim Semarianos in dicto Concilio Constantiopolitanum excommunicantes fedibus depoluere, transiunctione inter se quadam facta,

3A LONG-
EVIA.

g. Basili.

VI.
DONATIS-
TA RIBA-
FITZAN-
CANTVR.
b. L. ne
sault, hys
it ore. C.
Theod.

M A M -
CHALIN
AFRICA
COMPRE-
SUS.

* Vinc-
tum.
Vincen-
tum.

i. I. de ba-
rie. C. Tis.

VII.

K. Augu-
st. 1. br.
circus.
1. Aug. Cef.
B. 1. c.
m. Aug. thi.
L. 1. 4.
o. Aug. da.
L. 1. 5. 6.

o. Aug. vi.
L. 4. 1.
AVGVSTI-
NE CAR-
THAGINAE
SIDVCTVS
A MANI-
CHALIS
occulte

occulte autem falsa nomina religionis, hic superbi, illi superstitione, viisque vanis, ac populari gloria felices manus amicatum esse ad theatrorum placuisse & contumia certaminis, & agennum coronam forenam, & spectaculorum magas, & inclemperianam libidinam. & infra 2: Docet illis annis rhetorica, &c.

VIII.
b. Augst.
Conf. lib. 4.
viii.
DIVINAM
VISIONEM
DEUTTV-
RA CON-
VERSIONE
FILII MO-
NUCA AC-
CIPIT.

Quid autem nunc sanctissime matre eius Monice videlicet deplorans filii perditionem, eam confortatus ostenderit Deus, ipse narrat his verbis b. Misihi manum tuam de atra & de hac profunda caligine eripi animam tuam, cum pro me plorares ad te mater mea, fidelis tua amplius quam flentem corpore funera, t'idebat enim illa mortem meam ex fide & spiritu, quem ex te habebat: & exaudiens Domine, nec desperasti lacrymas eius, cum praesertim regnare terram sub oculis eius in omni loco orationis eius, & exaudiens eam. Nam unde illud somnum, spem tuam consolatus et, verum me secum crederet, & habere fecisti eandem menyanam insomne, quod noluisti capere, auersans & detestans blasphemias erroris mei? Vnde enim flantem se in quadam regula ligata, & aduenientem ad se unum splendidae, hilare, atque ardentibus fusi, cum illa esset matrem, & marore confusa. Qui cum causa queritur ab ea molestia sua, quotidianaeruntque lacrymarum docendi, ut affoleat non difendit gratia: atque illa respondisset: perditionem meam se plangere: usque illam, quo secura esset, atque admotus esset, ut attendere & videre, vobis esset illa, pessima & me. Quod illa vobis attendet, vidi me in vita jem in eadem regula stantem. Vnde hoc, nisi quis erant antres tu ad cor eius? O tu bone omnipotens, sic curas vnuquemque nosrur, tanquam solus curas, & sic omnes tanquam singulos. Unde illud erat, quod cum ministris traxerat ipsam visionem, & ego ad id trahere conatus, ut illa se potius non desperaret futuram eis quod erant, continuo sine fine aliquas habitationes. Non, inquit: non enim mihi dicunt est: vobis illa, vos & tu sed rivotu, ibi & illa. acque paulo post e.

IX.
QUID EP-
ISCOVA
AVGRA-
TIVS EST
DE SLAV-
OYSTINO.

Dedidit alterum ristram suum per sacerdotem tuum quandam Episcopum nutritum in Ecclesia & exercitatum in libro tuo. Quem cum illa summa regis sit, ut dignatus mecum colloquio, & reflec-
tore caro me, & dilecere me malo, & docere bona (sicut habe-
mus hoc, si quis forte inveni vocacionem) voluit ille: prudenter fa-
ne, quantum sensu pfecta. Evidenter enim me adhuc esse misericorem,
eo quod inflatus esset innotescere in omnibus, & nonnulli questiona-
vici iam multos imperios exortatus, sic illa induxit ut ei:
Sea sine, inquit, illam eti, & tantum roga pro eo Dominum: ipso
legendo reperit, quoniam propter & quantum impetus. Similiter
tamen uocari, sequitur perduci a scedula matre sua datum suis
se Manichaei, & omnes pene ne legesse tantum, verum etiam scri-
pserat libro coram, pugnat agere iste nullo contra disputante
& conundente, quoniam sit illa feta, & genita, atque fugit. Quis cum
ille discipit, atque illa nobis accipit, non, sed instaret magis depre-
cando & viceversa, & me uideret, & mecum differeret: illa
tamen subfusca haec erat. Vnde inquit, a me, na rueris fieriem
non poset, ut filii illarum lacrymarum pereat. Quod illata se
accipit, inter colloquio sua nescient per recordationis, ac si de celo
sonaret, qui est ipse, qui est incepit in his tonoscat: sed
quando randem facie emulcebit, dicendum suo loco erit:
Gratianus autem cum acceptasset ab huiusmodi nebularibus cu-
rosam uocarem duci captivum; ha & alio, quas dicitur, lega-
bus exigitur carcerum.

X.
AMBRO-
SIVS SCRIB-
BIT DE
VIRGINI-
TATE.
b. Amb. de
Vergia. lib. 2.

Hic igitur etiam annus est, quo S. Ambrosius, mense la-
marii, ipso die natali S. Agnetis exorsus ex virginitate
fermentum, propagauit illum in libris suis ad tortores
conscientios de Virginibus: proficeretur enim id ipse, omni-
a. Ita ergo robi, sancta virginis, nondum triennium sacerdos
manuscula parati, licet ipsa indutio. sed vestris edictis maribus.
Quoniam enim adolescentis ipsa poterit in tam parua initia vir-
ginum esse? haec ipse. Porro hic illa est annus, quem te-
tum agebat in sede Ambrosius, absoluendum post de-
cem menses & feminis: unde in illud: Nondum triennium sa-
cerdos.

Sed miraculum plane istud ingens, ut qui necrum
Christi habuit ad docendum alios Episcopos creatus est;
hunc ipso anno, secundo iam in cathedra expleto & me-
moriis cum dimidio, tornanteque de fide, moribus, &
Ecclesiasticis Ecclesiastica elocubauerit monumen-
ta, nuppe qui anno superius in Lucam commentarios

pererudit scripterit, hoc vero anno de VI g. i. b. & la-
culeam elaborauerit tractationem: ut te vera apparet
non nisi diuino eum afflatum spiritu ita haec adeo magni-
tudine copia praestare voluisse. Qui igitur semel ad
culturam eam fedulo studio redigisset Ecclesiam, feru-
leum quidem terram, Ariani autem mansuetis impietate fa-
ctam sterilemque nobiliora essent in Ecclesia Catholica
femina, nempe sancte virginitas, in easterne laborauit
nec tamen fessus est aliquando, si credere solita terra fru-
ctum centuplum, noxiam quidem semen ingratis re-
penderet, hinc ipse. Dicit aliquis: tu nobis quotidae virginem
canis laudes. Quia fassam, qui taciti quotidae cantito, & profici-
vit? Sed non mea culpa. Denique de Placentino facta aida virg-
ines veniunt; de Bononiensi veniunt, de Mauritania veniunt, ut hic
religatur. Magnam rem videtis: hic traxit, & alibi persuaderet. Si
una est, alibi traximus, ut vobis persuaderemus. Quid quod ei-
iam qui me non audiunt, sequuntur: qui audiunt, non sequuntur?
Nam plerasque virginis cognovi velle, & probaveri etiam predicas
a matribus, & quod est granum) vidavi, cum quibus hic mihi ser-
mo.

Aderat tunc in auditorio, cum hac S. Ambrosius con-
cionaret, S. Eusebius Bononiensis Episcopus: de quo
ipse f. Bene, inquit, accidit: quia nos labores Domini
scebat: & auxilium de seculis ministravit. Adeo pectoris Ecclesiae
Bononiensis apud hoc pascendi genit. hec idcirco Ambro-
sius, quoniam Lutetiarum cultura & studio Bononiensi Ec-
clesiae ex praecella lobolo forcinda admodum celebatur
vridem Ambrosius & olim libro primo testi, in ad quem
& scripsit commentatorum, cuius est titulus, Instruatio vir-
ginea.

Erant plane facie virginis Ecclesiae gemmas ornantes
Episcoporum coronas; eademque Deo dicatae dupli-
cis etiam generis, alterius numerum, & cognitis agebant, & equum
tecnam cum suis parentibus & cognatis agebant, & equum
numero S. Marcellinae Ambrosii foro fuit, que Romae a
Liberio Papa Deo sacra domi degebat, atque alias ipsa
duines in eadem professionem & confituum sibi addela-
gerat, sicut & Romae iridem Eustochium, Principia, Dea-
metria, & aliae apud suis habitantes, atque Deo seruientes
alterum autem eum genus erat, qui sub uno con-
clavi, nempe in monachale religiosam vitam duxerent,
quorum supra suo loco meminimus. De Orientalis quo-
que Ecclesiae usidem institutionis obseruantia, dupli-
cique genite diffundi facit in virginibus sanctus Gregorius
Nazianzenus in carmine ad Hellenium g his ver-
bis meministi: Multa quidem in omnibus illis regionibus, quas
salutifera Christi doctrina peragratis, immunare est, quia partim
in fiducia vivunt, eademque celestis vita expectant, atque sonant,
atque item vite institutum sequuntur, partim informis sunt pa-
renibus aut fratribus, quos castitatis sua regles habent, seduc-
tae spident: mihi quidem etsi parvus est beatusmodi mulierum
numerus: celestibus tamen, pulcherrimisque Christi fideliis ad-
egit gestu atque exulto, ut pro patru huius mea de virtutis preflan-
tia cum exulto pluribus in contentione recte nos duxerit. Ite ille.

Eiusmodi autem sacerdos virginibus ad Ecclesiam ve-
nitibus, locus ab aliis tabulati incertus separatus da-
batur, & quidem ornatus diuersis appositis ex diuinis
scriptis virg. mitati congruis monumentis & prout fama
sue Ambrosius, virginem lapsum alloquens, docebat
vebis hi: Nonne & illam locum tabulati separatum, in quo in Ec-
clesia slabas recordari debent, ad quem religiosa matrona & mo-
bile certum corrhebant sua oscula petentes, quia sanctiores & me-
liores tererant: Nonne vel illa precepta, quae oculu tuus ipse scri-
pus patres impigerat recordari debent? Duxit etsi mulier & vir-
go: Quae nostri est: nuptia: cogitat, quia Domini sunt, quo modo sit
sancta corpore & spiritu. Tu autem in contrarium verius di-
ctum, &c.

Porro etsi in his Ambrosius admidem versari posset ini-
hil tam apud eum antiquus fuit, vel curauit proprie-
tatem, quam ad exactam absolutamque Ecclesiasticam dis-
ciplinam clerum compondere: cuius rei causa tres illi e-
gregios de Officiis lib. os scribere posset etsi aggrefuerit, cu
aliquandiu populum docuerit, in quorum exordio ita

a. Ambro. de
off. 1. c. 2.

b. Ambro. de
off. 1. c. 15.

* sedde-
restrur

XIV.
AMBRO-
SIVS COR-
RIGHTA-
VOSVS.

c. Ambro.
serm. 10.
d. Ambro.
serm. 32.

e. Auguſt.
Confef. 1. 6.
c. 2.

f. Concil. 3.
Carth. cap.
17. Atq.
epif. 64.

g. Ambro.
serm. de
familiis
alii in lo-
citu.

XV.
h. 1. 1. de
Ep. & c. 2.
C. Theod.

XVI.
LYMMA-
CHI MO-
NORES.
i. Lib. in-
script. edit.
Plant. pag.
704.

prefectus a: Ego enim raptus a tribunablio atque admissus ratio-
nem insulis ad sacerdotium, doceo vos eis, quae ope non ducit, tra-
que factum est, ut prius ducere inciperem, quam dicere. Dilectandum
egitor ubi simus & docendum est, quoniam non vacavit ante diffe-
re. Et quantumlibet quisque proficerit: nemo est, qui doceat non e-
geat, dum nauta, ita ipse. Qualem autem delectam habue-
rit in clericis deligendis, quamquam singulosa officia Ecclieiaisticco cooptandos fixerit oculorum obtutum: que
ipsem habet in iudicium tunc aeditis commentariis, his
verbis significat b: Meministi, filii, quemdam anticum, cui se-
dulus se videtur commendare officio: hoc solo tenet in clericu-
cme non receptum, quod gestus cum plurimum delectet: Alterum
qua velut quoddam insulam in eis verbis audire ferret meo:
Idque dixi, cum * redierat post officiam numeri: hoc solum ex-
cepit. Nec scelit sententia. Vterque enim ab Ecclesia receperat, ut qua-
tuor in eis prodebat, relata perfida animi demonstraverit. Nam
que alter Ariana inflatione tempore fidem defecit: alter pecunia
studio peccidit: alter sacerdotem se nostrum negavit. Luebat
in illorum inceptu imago tentans, species qualiam faciunt per-
cursantur, hæc p. 1.

AVRO. IN LVSTRE M. STAVAM. QVAM.
A. DOMINIS. AVGUSTISQ. NOSTRIS SE-
NATVS. AMPLISSIMVS. DECRETIS.
FREQUENTIBVS. IMPERABIT. IDEM.
TRIVMPHATORES. PRINCIPES. NOSTRI.
CONSTITVTI. ADOPTA. ORATIONE.
IVSERVNT. QVAE MERITORVM. EIVS.
ORDINEM. AC. SERIEM. CONTINERET.
QVORVM. PERENNIS. IVBICIVM. TAN-
TO. MVNERI. HOC. QVOQUE. ADDIDIT.
VT. ALTERAM. STAVAM. PARI. SPLEN-
DORE. ETIAM. APVD. CONSTANTINO-
POLIM. COLLOCARET. A dextero latere e-
iudem basis hæc: DEDICATA. III. XAL. MAIAS.

D. N. GRATIANO. IV. ET. MEROBAYDE. COSS.
haecenüs inceptio Symmachii, de qua monti, etroiem
corrigit, siquidem fecuti fallaces dices, cum ipsa ser-
vamus, dicentes hunc ipsum esse Symmachum Urbiis
Prefectum, qui pro Ara Victoria laborauit. Veum era-
tem corrigimus, afferentes hunc ab eo diuersum, paren-
tem tamen ipsum prénomine Lucius Avianus, filium
vero Quintum esse dictum, cuius tamen Urbana praefec-
tus non ante annum Domini trecentesimum octogesimum
quatum contingit, post annos septem. At viis his
que Principes seculi Romae Symmacho praefuerunt;
quid ibidem maioris honoris consulari Deus Ambro-
sio had sacram: accidit enim quo anno, nec sit post a-
liquot enim annos ab Ambrodi ordinatione cōtiguit tra-
qui Paulinus eius Romanus aduentum) vt illud insigni
miraculum ederetur, quod idem auctor describit his ver-
bis k: Per idem tempus cum Transtiberim apud quendam clarissi-
mam matutinam, ut sacrificium in domo offerret: quadam balan-
trix, quae paralytica in lecto sacebat, cum cognovisset hibem eis Do-
mini sacerdotem, in sella se adeadem domum, ad quam iudei ini-
matum aduenire a portari fecit, acque oranti & impontu manus ve-
fimenta attigit: quecum exsuctaretur, statim sanitate recepta
ambulare coepit: vt impleretur illud Dominicum dictum ad Aposto-
los l: Etiam manu his factis crescente in nomine meo. Quod na-
men suum sanari ut vniabile fuit, ut etiam nec occultum: nam
ego post annos plurimos, s. viru referentibus, positus in Urbe cognoui.
hac Paulinus. Vides ex his partier proutnam illam adhuc
perficiatur Roma confitudinem, quae tempore perfe-
ctionis vnu fuerat necessario introducta, nempe vi in
domibus priuatis facra agerentur Miliarum Iolemmia: quod plurius exemplis tomo secundo Annalium est
demonstratum. quo modo vero post hæc Ecclesiastico
canone decretum sit, ne in priuatis ædibus sacrificia of-
ferrentur, suo loco dicendum erit.

IES V C R I S T I

Annus 378.

DAMASI PAP. VALENTIS. 4.
Annus GRATIANI. 12. IMPER.
12. VALENTIN. 3.

L. AVRO. AVIANO. SYMMACHO. V. C.
PRÆFECTO. VRBI. CONSULI. PROPRÆ-
FFECTUS. PRÆTORIO. IN. VRBE ROMA.
FINITIMISQUE. PROVINCIIS. PRÆ-
CTO. ANNONE. VRBIS. ROMÆ. PON-
TIFICI. MAIGRL. QV INDECENVIRO. S.
P. MVLTS. LEGATIONIBVS. FRO. AM-
PLISSIMI. ORDINIS. DESIDERII. ATVD.
DIVOS. PRINCIPES. FVNCTO. QVI. PRI-
MVS. IN. SENATV. SENTENTIAM. RO-
GARI. SOLITVS. AVCTORITATE. PRU-
DENTIA. AT QVE. ELOQUENTIA. PRO-
DIGNITATE. TANTI. ORDINIS. MAGNI-
TUDINEM. LOCI. EIVS. IMPLYVERIT.

A. NVS trecentesimus septuagesimus octauus aperte-
tur nous Consulibus Valenc sexum & Valentino
iuniore: cuius exordio, ipsa Kalend. Ianuarii. San-
ctus Basilius octo annis, mentibus sex, & diebus sexdecim
in Episcopatus perfundens, felicit ad Deum ex hac
 vita migravit: quibus agitur in Ecclesia eius natalis dies,
per annos singulos in gratia memoriam repetendus, sed &
die electionis eiusdem decimoctauo. Kalend. Iuli
in Ecclesiasticis tabulis adoratur. Annum vero octauum
Basilius in sede absoluissime, nonumque inchoaf-
fe, testificatio Gregorii in statris ipsius Nysseni Epis-
copi superius in eius electione dictum est: sed & Gre-
gorius Theologus in ipsius epiphaphio octo itidem
annos cum in sede absoluissime confirmat: vt nulla pla-

nde